

SUJIN WITHERSPOON

빙수 카페

Bingsu PRO dva

FRAGMENT

Bingsu pro dva

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Sujin Witherspoon
Bingsu pro dva – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Bingsu PRO dva

SUJIN WITHERSPOON

FRAGMENT

Text © by Sujin Witherspoon
Originally published in 2025 in the United States by Sterling Publishing Co. Inc.
under the title Bingsu for Two.
This edition has been published by arrangement with Union Square & Co., LLC,
a subsidiary of Sterling
Publishing Co., Inc., 33 East 17TH Street, New York, NY, USA, 10003.
Translation © Daniela Kociánová, 2025
Cover and interior design by Marcie Lawrence

ISBN tištěné verze 978-80-253-7576-1
ISBN e-knihy 978-80-253-7580-8 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-253-7596-9 (1. zveřejnění, 2025) (ePUB)
ISBN e-knihy 978-80-253-7597-6 (1. zveřejnění, 2025) (MOBI)

1. DO TOHOTO OKAMŽIKU JSEM SE DOSTAL KVŮLI SPOUSTĚ ŠPATNÝCH ROZHODNUTÍ, ALE NA MOJI OBRANU – UDĚLAL JSEM JE VŠECHNY HROZNĚ RYCHLE

Když jsem se dnes ráno probudil s pocitem, že tohle bude Nejhorší Den Mého Dosavadního Života, odbyl jsem to jako moje sebe-destruktivní podvědomí a jeho každodenní afirmace.

Mýlil jsem se. Tenhle den zatím rozhodně vypadá jako Ten Nejhorší Den *Celého* Mého Života.

Obvykle nejsem tak pesimistický, ale myslím, že po tom, co se stalo včera večer, mám právo truchlit v soukromí svých vlastních myšlenek – nebo možná nemám, protože za celý tenhle průser si můžu sám. Prostě na to nebudu myslet, protože ignorování problémů *je přece* zdravý způsob, jak se s nimi vypořádat, Rivere.

Z myšlenek mě vytrhne děsivá symfonie stovek testovacích listů, které jsou otáčeny a popisovány tužkou č. 2. Poposednu si na jedné z těch příšerných židlí trochu výš a rozhlednu se po jídelně-nyní-testovací-místnosti. Tohle asi není zrovna nejlepší čas přemýšlet nad svými životními chybami, když mám psát nejdůležitější test mého sedmnáctiletého života.

Ze stolu na mě zírá prázdný odpovědní arch a neotevřený sešit s otázkami. Hodiny v rohu jídelny tikají v rytmu mého zběsile bušícího srdce. Jak to, že už uběhla celá hodina? Dochází mi čas. A kyslík – je tu dusno. Panika se mi dere do krku a usazuje přímo

pod bradou, připravená vytrysknout přímo na můj test. No, aspoň bych pak měl co odevzdat.

Předkloním se a položím si hlavu do dlaní, noha mi poskakuje pod stolem. Tohle jsem mohl předpokládat. Žádné šprtání na poslední chvíli nemůže vynahradit proflákání celého léta a ročníky prolezlé s trojkami a občasnými dvojkami. Měl jsem se ale aspoň pokusit se něco naučit nebo se aspoň pořádně vyspat – hele, nebo se nerozejít s holkou, se kterou jsem chodil skoro čtyři roky.

Oči mi zabloudí o několik řad dál a zastaví se na zátylku skrytém v dlouhých, popelavě blond vlasech. Cecelia Campbellová si zastrčí jeden pramen za ucho a odhalí tak stranu obličeje. Pod očima má tmavé kruhy, které tam obvykle nebývají, ale pořád je krásná. Vždycky byla, dokonce i včera večer, když se jí oči zalily slzami po tom, co jsem jí řekl: *Už s tebou nemůžu dál chodit. Promiň.*

Jako by cítila, že na ni zírám – nebo mě prostě vesmír nenávidí, což by taky dávalo smysl –, ohlédne se přes rameno a setká se s mým pohledem.

Když vidím, jak jí i přes všechny ty hlavy studentů a uličky stolů podruhé za čtyřiaadvacet hodin lámu srdce, přetrhne to i tu poslední nit v mojí mysli, která mě držela v realitě. Ani si neuvědomím, že stojím, dokud se jídelnou neozve skřípot židle o linoleum. Během několika vteřin na mě civí stovky očí. Jejich pohledy mi stahují kůži z těla. Ještě nikdy jsem se necítil tak odhalený.

„Langston-Lee?“ Paní Klugová, ředitelka a rektorka, se nadzvedne ze svého místa v přední části místnosti. „Jestli máte nějaký problém, zvedněte ruku a já za vámi přijdu.“

Otevřu pusku, ale žádný zvuk z ní nevyjde. Místnost se začne točit. Zuby mi vibrují v dásních a rozdrkotají mi čelist.

„Musím jít,“ dostanu ze sebe.

„Testovací místnost nesmí nikdo opustit. Posad'te se, prosím.“

Moje nohy si ale dělají, co chtějí. Musím se odsud dostat pryč. Seberu si batoh a termosku s kávou, paní Klugová za mnou ještě něco křičí, ale to už vybíhám ze dveří.

Nechám za sebou zatuchlé prostory střední školy Summit Sierra a ocitnu se v rušných ulicích Seattlu. Chladný mlžný vzduch mi pomáhá zklidnit organismus a po několika oběhnutých blocích se už cítím skoro normálně. Nebo aspoň ne na pokraji panického záchvatu, což je pokrok.

Tak jako nečekané odříhnutí se ze mě vydere zoufalý smích. Procházející cizinci v pláštěnkách po mě hodí pohledem, hned ale pokračují dál. Skloním hlavu a přitisknu si termosku s kávou blíž k hrudi, zatímco pokračuju v chůzi. Rozhodně teď nemůžu jít domů, pokud tedy nechci ummě a tátovi vysvětlovat, proč nejsem ve škole. Takže zamířím do práce s tím, že když se tam ukážu o pár hodin dřív, nemůže to ničemu uškodit.

Poprvé po dlouhé době se neděsím své směny v kavárně Gong, která se z rodinné kavárny proměnila v korporátní kofeinové peklo. To, jak se podnik změnil od dob mého dětství, kdy jsem rodičům pomáhal nalévat mléko a utírat rozlitou kávu pro hrstku věrných zákazníků, je zklamání, jasně. Není to však samotná kavárna, ke které mám odpor, ale moji spolupracovníci.

Nicméně to bude dobré rozptýlení, zvlášť když právě probíhá týden slavnostního otevření naší nejnovější pobočky, té, ve které jsme s mojí přítelkyní – teď už bývalou přítelkyní – byli spolumanažeři. Přijdu do práce, přežiji Jorgeho a Rosalindu, odpípnu si a půjdu domů.

Na křižovatce Union Street a Čtvrté avenue stojí nejnovější a největší provozovna Café Gong, zasazená v přízemí jednoho z mnoha mrakodrapů v centru města. Jako spolumanažeři jsme s Cece dohlíželi na všechno, co se týkalo jejího otevření. Tím myslím, že

ona měla na starost všechno důležité, a mě nechala vybrat místo. Tenhle prostor jsem zvolil hlavně kvůli tomu, že je to blízko vody, a když teď stojím na přechodu před podnikem, vidím z vrcholu kopce na Pugetův záliv. Líbí se mi předstírat, že i přes všechn ten dopravní ruch můžu slyšet křik racků a šplouchání vln.

Než vejdu do kavárny, zastavím se a snažím se trochu uklidnit. *To zvládneš, pomyslím si a setřesu napětí ze svých širokých ramen. Předstírej, že je všechno v pohodě, a nikdo nepozná, že jsi dvě sekundy od toho to tady celé pozvracet.*

Pokusím se trochu upravit. Narovná si velké kulaté brýle, které mi zakrývají úzké hnědé oči, ale s mými neposlušnými tmavými vlasy, které mi padají do čela, se nedá nic dělat. Stejně jako s výrazem, kterému Cecelia říká výraz „hloupého ztraceného štěněte, které je rádo, že si ho někdo všiml“. Ten už se mi asi totiž trvale usadil na obličej. Myslet na Cecelii mě fyzicky bolí. Tupá pulzující bolest, která se rozlévá v hrudi. Vytěsňím myšlenku na ni z hlavy, vzchopím se a otevíru dveře.

Uvnitř to pulzuje životem. Zákazníci jsou namačkaní na křiklavém, industriálně elegantním nábytku, který ladí se zbytkem uhlazeného interiéru. Umma s tátou vlastní deset takových kaváren po celém Seattlu a všechny jsou stejné, od vlezlé vůně sladkého sirupu a rozpečeného pečiva, která se line vzduchem, po generickou kavárenskou hudbu přehlušující zvuky konverzací, klapání kláves a bzučení kávovaru. Kavárna Gong nebyla vždy tak nevkusná a sterilní, ale její domácí půvab byl vydesinfikován, hned jak se obchod rozrostl.

Tahle pobočka je zatím nejvytíženější ze všech, což je podle táty dobře, protože pokud ji s Cece uděláme dostatečně úspěšnou, můžou rozjet franšízy po celé zemi. *A to bude vypadat skvěle na vašich přihláškách na vysoké školy.* Jupí.

Na druhé straně kavárny zahlédnu kudrnaté vlasy svázané fialovou stuhou a úzkost, která ve mně narůstá, se trochu zmírní. Díkybohu. Isabelle Tuckerová je jedním z mých dvou nejlepších kamarádů a zároveň jediný slušný člověk, který tu pracuje. Vlastně je pro tohle místo až moc dobrá. Jsem ale rád, že potom, co jsme se loni potkali na Comic-Conu, snížila svoje nároky natolik, že se sem přihlásila. Od té doby se mě už nemůže zbavit, ačkoli chodí na jinou školu.

Když se přiblížím k pultu, zvedne pohled a oči se jí rozzáří překvapením.

„Rivere!“ vyhrkne Isabelle. Zářivky jí osvětlují milý hnědý obličej zkřivený obavami. „Co se sakra stalo?“

Vylovím z kapsy manažerský odznak a připnu si ho. „Jsem rád, že se ptáš. Pamatuješ si na tu fanfikci, o který jsem ti vyprávěl? Na tu, která nebyla pět let aktualizovaná, protože autorčin beta čtenář šel do vězení? No, tak už je venku a autorka napsala, že další kapitola vyjde co nevidět.“

„Sakra, vážně?“ Isabelle vytáhne telefon a začne do něj ťukat, než se zarazí. Ušklíbnu se. „Hele – neměň téma. Slyšela jsem, co se stalo.“

„Jak to? Vždyť je to tak půl hodiny.“

„O čem to mluvíš?“

„Počkej, o čem mluvíš *ty*?“

Vypadá, jako by se bála, že jsem si dnes ráno zapomněl hlavu na polštáři. To by vlastně vysvětlovalo i to, co se právě stalo ve škole.

„Haló? Mluvím o Cece?“ zašeptá Isabelle. „Rosalind říkala, že ses s ní včera rozešel.“

„Oh, jo tohle,“ řeknu tím nejklidnějším tónem hlasu, jakého jsem schopen. Mikina, kterou mám na sobě, mi najednou začíná stahovat hrudník. „Myslel jsem, že mluvíš o něčem jiném.“

„Co jinýho jsi ještě udělal?“ zeptá se, jako by věděla, že jsem schopen horších věcí. Což je fér.

„Možná jsem odešel z určitýho testu.“

„Kriste, Rivere. Prosím, neříkej mi, že to bylo SAT.“

„Možná.“

„Cože?“

„Já – zapomeň na to. Uh, jo, ohledně Cece. Rozešli jsme se.“

Místo toho, aby se zeptala proč, zareaguje jako klasická Isabette. Ztiší hlas do svého nejupřímnějšího tónu a řekne: „Seš v pořádku?“

Což je ještě těžší otázka.

Mám sucho v puse. Snažím se to napravit kávou z termosky, když mě najednou někdo plácne po zádech a já se zakuckám. Za mnou stojí Jorge Sanchez, Osina V Zadku Číslo Dva. Přes veškeré mé žadonění ho Cece přeložila do nové kavárny spolu s námi. Nikdy jsme neměli stejný vkus na přátele.

„Promiň, šéfičku. Zapomněl jsem, jak lehce se vyplašíš,“ řekne a opře se o mop, se kterým přišel. Je tak malý, že mu násada sahá až k bradě, ale na Isabettině střední škole je v zápasnickém týmu a dokázal by mě složit do preclíku, aniž by se mu pohnul jediný vlas na té jeho načesané patce. Vím to, protože to už v zadní místnosti párkrát zkoušel. „To je můj milej způsob, jak říct, žes po–“

„Taky tě rád vidím,“ odseknu a otřu si kávu, která mi stéká po bradě. „Překvapils mě, to je celý. Takhle z výšky tě člověk těžko zahlídne, i když ta oblaka Axe spreje mi měla být dostatečným vodítkem.“

Jorge mě „omylem“ praští násadou mopu do holeně. Můj výkřik překryje nosový smích. Osina V Zadku Číslo Jedna: Rosalind Huynhová. Je stejně svalnatá jako Jorge, ale dvakrát tak děsivá. Přistoupí k pultu vedle neklidné Isabette a svoje ombré vlasy si hodí za rameno.

„Že máš nervy sem vůbec přijít,“ prohlásí.

A je to tady. „Do vlastní práce?“

„Jo, do té, kterou ti maminka s tatínkem předali na stříbrným podnose. Udělej nám všem laskavost a nech ten svůj ošklivý ksich-tík doma. Cecelia tě nebude chtít vidět.“

„Můžete se, prosím, nehádat před zákazníky? Aspoň během slavnostního otevření?“ řekne Isabette.

Zatnu pěsti. S Rosalind jsme si nikdy nerozuměli, ale když místo ní vybrali mě a Cece, abychom vedli tuhle pobočku, naše *přátelství* to zrovna neutvrdilo. „Nepředstírej, že ti na Cecelii záleží.“

Jorge se zákeřně usměje. „To zřejmě ani tobě.“

Usměju se a přes všechnu tu rudou, kterou mám ve výhledu, mi cukne oko. Zvažuju, jak zareagovat. Možnosti, které mi klidně proběhnou hlavou jsou jako kompilace 10 Nejlepších Fotek Pořízených Vteřinu Před Katastrofou.

Foto 1: Já, jak cpu Jorgemu do pusy stoh dárkových poukazů, které máme vedle pokladny, abych ho donutil být aspoň jednou v jeho životě zticha.

Foto 2: Já, jak kradu kávu jedné z fotbalových mamin sedících za mnou a dávám Rosalindiným dokonale upraveným vlasům proceduru zvanou ledové karamelové macchiato.

Foto 3: Já, jak si vzadu strkám ruku do mlýnku na kávu jako trest za to, že jsem nedal výpověď hned ve chvíli, kdy Cecelia přeložila moje nejméně oblíbené spolupracovníky do naší pobočky –

To by stačilo.

Jorge a Rosalind mě nenáviděli dávno předtím, než jsem zlomil Ceceliino srdce nebo se stal spolumanažerem – o což jsem mimo-

chodem nikdy nestál. To, že mě umma s tátou pověřili vedením Café Gong, navzdory Rosalindině přesvědčení neznamená, že mi ke kavárně podstrčili i stříbrný podnos s úspěchem. Spíš je to záchranné lano. Jestli si totiž předtím mysleli, že nemůžu být úspěšný mimo rodinný podnik, tak útěk ze SAT bude posledním hřebíčkem do rakve. Což znamená, že v dohledné době tady zůstanu trčet s Jorgem, Rosalind a svou bývalkou.

Asi mi nezbyvá nic jiného než se uchýlit k násilí.

Než stihnu svůj nápad zrealizovat, zastaví mě zacinkání zvonku nade dveřmi. Za mnou se ozve ženský hlas s důrazným: „*Fuj!*“

Do podniku vstoupí dvě osoby. První je malá dívka s dlouhými černými vlasy a měděnou pletí, která si přimhouřenýma očima prohlíží kavárnu. Slyším, jak ze sebe Isabette vydá vyděšené přidušené vyjeknutí a uteče dozadu. Neotočím se ale za ní, protože mě rozptýlí ta druhá osoba.

Uprostřed kavárny stojí jedna z nejkrásnějších holek, jakou jsem kdy viděl. Je tak krásná, že tě zarazí vidět ji naživo, nejen na stránkách módních časopisů nebo odkud se vlastně takoví krásní lidé vůbec berou. Je malá, baculatá a oblečená do kompletu z průsvitných punčoch, černo-tyrkysové kostkované sukně a zkrácené košile navrstvené přes černý svetr ke krku. Nakrčí svůj propíchnutý nos. Na obličeji ve tvaru srdce má znechucený výraz doplněný tmavým líčením, které rámuje neonově zelené vlasy s rozházenou ofinou.

Rosalind si odfrkne. „Halloween přišel nějak brzo.“

Neonka se ani neobtěžuje ztišit hlas, zatímco přistupuje k pultu. „*Tohle* je jejich nejnovější pobočka? Jak to, že se jí tak daří? Kdo může vydržet tuhle kýčovitou výtahovou hudbu? No do háje, podívej se na ty ceny. Nikdo se zdravým rozumem by si určitě neřekl tolik za espresso, který je pravděpodobně stejně přepálený.“

Sešpulím rty. Ceny stanovila Cecelia.

„Nebudeme tu dlouho,“ uklidní Neonku její kamarádka, „a rozhodně si tu nebudeme nic objednávat.“

Obě dívky dojdou ke mně, Jorgemu a Rosalind. Kamarádka se líně usměje. „Ahoj. Máte to tu útulný. Nepracuje tu náhodou někdo jménem Betty?“

Jorge a Rosalind si vymění nepřiliš nenápadný bitch face. „Ne-e, žádná Betty tu není,“ řekne Jorge. „Chceš si něco objednat?“

Neonka vyprskne smíchy. „Ne.“

Jako manažer a místní idiot mám pocit, že je technicky vzato mojí povinností bránit tohle místo, na které Neonka tak sprostě hází špínu. Svým nejlepším prozákaznickým hlasem a s upřímným úsměvem řeknu: „Můžu ti pomoci najít něco dobrého z naší nabídky?“

Zarazí se, jako by si mě právě všimla, a výraz se jí vyhladí. Pak si ale všimne termosky v mojí ruce. „Myslím, že nedám na radu manažera, kterej sám nepije ty sračky, co se tu snaží prodávat.“

Rosalind a Jorge se uchechtnou a mně zrudne krk. Tohle je to nejhorší možné ráno na otravné zákazníky, ale roky ve stupidním gastru mě naučily udržet si úsměv i za takovýchto okolností.

„Jen se ti snažím poradit, protože se zdá, že máš zjevně problémy s racionálním úsudkem.“ Významně se podívám na její vlasy v barvě zeleného zvýrazňovače.

Bezděky kývne na mikinu, kterou mám na sobě; Fanouškovský merch mojí oblíbené (ale objektivně špatné) knižní série *Syn hříchu*. „Ty taky nebudeš zrovna *racionální*, když si myslíš, že nosit tohle na veřejnosti a za bílého dne je dobrej nápad.“

„Náš cold brew je skvělejší na trávení. Mohl by ti pomoci vytlačit tu tyčku, co máš nejspíš zastrčenou v zadku.“

Nejbližší stůl zalapá po dechu a část mého já si uvědomí, že polovina kavárny přestala mluvit, aby mohla poslouchat tu nejpasivnější agresivní hádku v dějinách hádek. Je mi to jedno, ještě nikdy jsem

nebyl takhle rozzuřený. Považuju se za kliděse – přestože posledních čtyřadvacet hodin říká něco jiného –, ale z nějakého důvodu mě takhle gotička s dětskou tvářičkou přivádí k šílenství.

Neonka se roztomile usměje. Má dolíčky. Dívám se ně déle, než by se asi hodilo.

„Máš tu kávu ještě horkou?“ zeptá se.

Zamrkám. „Ne?“

Opatrně mi vezme termosku z ruky, odšroubuje víčko, stoupne si na špičky a vyleje mi její obsah na hlavu.

Vlažná tekutina mi stéká po vlasech, po tváři a na chvíli mi zakryje vidění, když mi kávová řeka zaplaví brýle. V celé kavárně je mimo tu hroznou výtahovou hudbu hrobové ticho.

V hlavě mám jen jedinou myšlenku: *Tohle je oficiálně Nejhorší Den Mého Života.*

„To je plýtvání kávou,“ řeknu nevrle.

Pokrčí rameny a stále ukazuje svoje dolíčky. „Stálo to za to.“

Jindy bych to nechal plavat, ale dnes se otočím na její kamarádku, která vypadá napůl pobaveně, napůl zděšeně. Gestem ukážu na pytlíky se zrnkovou kávou za ní. „Mohla bys mi jeden z nich podat, prosím?“

Neonka i její kamarádka zvědavě pozorují, jak otevírám pytlík. Do nosu mi zavane výrazná vůně pražených zrn. I když to může být i káva, která mi kape z ofiny. Udělám krok k Neonce. Ani se nehne. Zaháknu jeden prst za výstřih jejího svetru, zatahnu a vysypu jí za něj celý pytlík kávy.

Její kamarádka vyprskne smíchy, zatímco Neonka a všichni ostatní v kavárně na mě jen zírají.

Hodím pytlík na zem a usměju se. „Stálo to za to.“

„Panebože,“ řekne Rosalind s radostí. „Za tohle tě rodiče rozhodně vyhoděj.“

Ukážu jí prostředníček. „Ušetřím jim námahu. Končím.“

Jak odcházím, na nikoho z nich se už nepodívám. Dokonce ani na tu krásnou gotičku, které z pod svetru padají kávová zrnka. Z kavárny mě vyprovází drásavá hudba a tlukot mého srdce v uších. Zvonek nade dveřmi mi zahraje sladkou závěrečnou melodii.

No, říkám si, až moc nadopovaný adrenalinem, abych litoval čehokoli, co se právě stalo, už je doslova nemožné, aby byl dnešek ještě horší.

2. ODSUD JE TO JEŠTĚ HORŠÍ

Jak se mi chladnoucí káva vsakuje do oblečení, ochlazuje se i můj vztek. Teď už mi zbývá jen strach, který mi bublá ve střevech, jako bych vypil až moc espress. Nemůžu ale před tím, co mě nevyhnutelně čeká, utíkat donekonečna, takže zamírím domů. Náš činžák stojí jen pár ulic od Café Gong. Je zasazen mezi stárnoucí tvárniceovou stavbu ze čtyřicátých let a obchod Safeway, který se však soudě dle každodenních krádeží a přepadení může chlubit čímkoli, jen ne bezpečným způsobem, jak si koupit jídlo na večeri. Zadám kód, abych se dostal do budovy, a vystoupám po schodech vstříc ponurému osudu, který mě čeká v bytě 614.

Jakmile vkročím dovnitř, zaplaví mě kořeněné aroma kimchi jjigae a křik mého táty: „Rivere Langstone-Lee!“

Nakráčí do chodby. Matthew Langston-Lee je vysoký, štíhlý muž s krátkými hnědými vlasy a dlouhou kozí bradkou. Vypadá přesně jako vzor bílého hipsterského táty, což k němu sedí, vzhledem k tomu, že provozuje řetězec kaváren, které jsou magnetem na všechny hipstery ve městě. Nicméně vzhled bohužel klame, protože všechna ta zlost, kterou v sobě táta drží, je dost velká na to, aby srazila na prdel tři *skutečné*, e-cigaretou poháněné hipstery. Stačí mu k tomu jediný těžký povzdech plný zklamání.

„Ahoj,“ řeknu chabě. „Kterou část jsi slyšel?“

Rukou, kterou nedrží telefon, se chytí za kořen nosu. „Tys odešel od SAT? Proč by – počkej, co myslíš tím ‚kterou část‘? Cos ještě udělal?“

Ne, že by mělo cenu to před ním tajit.

Jakmile začnu mluvit, tátův běžný stav unaveného podráždění se rozhoří do zuřivosti, ale nevybuchne. Bylo by lepší, kdyby vybuchnul, dostal to ze sebe a vykřičel všechno, co vím, že si myslí: *Jsi pro nás zklamáním. Ničíš si svoji budoucnost. Promarníš každou příležitost, kterou ti dáme a pro kterou jsme tak tvrdě pracovali.* Místo toho se mu ale v očích objeví takový ten výraz, že neví, jak dál, nebo kde jen udělal chybu a co má teď dělat se synem, z něhož mu na rohožku u dveří odkapává káva.

Bolí to víc, než kdyby na mě křičel.

Myslím to vážně, nejsem člověk, který má rád konfrontace. To je taky důvod, proč jsem dva roky snášel Rosalindiny a Jorgeho sračky, chodil tak dlouho s Cece, i když jsem věděl, že to nefunguje, a proč jsem nic neřekl, když táta změnil Café Gong z rodinné kavárny na korporátní řetězec bez duše. Dnešní incident s Neonkou mě překvapil. Nikdy jsem se takhle k nikomu nechoval. Nesnáším hádky, a hlavně nechci opakovaně zklamávat svoje rodiče, protože vím, že už tak je pro mě laťka nasazená v podstatě šest stop pod zemí. Takže tátovi těžké vzdechy prostě přijmu se svěřenou hlavou a rukama v kapsách.

„Já ti prostě nerozumím,“ řekne táta a s každým slovem zesiluje hlas. „Víš, jak je tohle nové místo pro naše podnikání důležité. Víš, jak velké riziko jsme na sebe jeho otevřením vzali, abychom mohli tobě a Cecelii dát příležitost osvědčit se v jeho vedení. Jak jsi to mohl udělat Rivere? Sobě a svojí rodině?“

„Je mi to vážně líto,“ pronesu.

„Nechci omluvu. Chci vysvětlení. Proč? Vždyť jsi –“ Táta se zarazí a zavře oči. Rozšíří se mu nosní dírky, jak se dál snaží mluvit klidně. „Miloval jsi Café Gong. Kdysi pro tebe znamenalo stejně tak moc, jako pro mě a tvou mámu. Kdy ti na něm přestalo záležet?“

V krku se mi zarazí něco ostrého a dvojsečného. *Nikdy* mi na něm nepřestalo záležet. Moje nejstarší vzpomínky mají fleky od kávy. Strávil jsem víc času mezi stěnami naší první kavárny Gong než v našem bytě. Vzpomínám si, jak jsem si v rohovém boxu dělal domácí úkoly, zatímco umma kasírovala těch pár zákazníků a táta roznášel nápoje. Jak jsme společně po zavíračce oslavili první rok provozu a umma mě nechala rozkrájet dort, který u té příležitosti upekla. Jak, i když jsme v začátcích neměli dost peněz ani času, mě táta vždycky nechal, abych s ním trénoval přípravu kávy, i když to znamenalo plýtvání kartonů mléka na nezdařené latte arty. Jak mě umma učila pracovat s pokladnou. Pamatuju si to všechno: Vzrušení z našeho prvního zákazníka; roky napjatých tichých rozhovorů o účtech, které jsem od rodičů zaslechl; hrdost, kterou jsme všichni cítili, když se díky naší tvrdé práci otevřela druhá kavárna na Capitol Hillu, pak třetí ve Fremontu, čtvrtá v International District a pátá v South Lake Union...

Rostl jsem a se mnou rostlo i Café Gong.

Samozřejmě že mi na ní záleží. Je to můj domov. Někde po cestě ale táta zapomněl, že domovem není firemní expanze a růst tržeb. Zvlášť za cenu toho, že z kavárny vymaže veškerou stopu po naší rodině. To jsem mu však nedokázal říct před lety a nedokážu to ani teď.

Umma usoudí, že je na čase zasáhnout, a vyjde z jídelny.

„여보, 그만해.¹ O tom, kdy se River vrátí do práce, si můžeme promluvit později.“

¹ Zlato, přestaň.

Tátův hněv opadne. „Yejun –“

„Později.“

Táta sevře rty, ale ummina vůle zvítězí. Táta si mě prohlédne od hlavy k patě a zavrtí hlavou. „Fajn. Stejně nevím, co bych mu ještě řekl,“ procedí a pak se odplíží k ložnici. Obrátí se mi žaludek.

„Děkuju,“ řeknu.

Umma se na mě usměje. Říkají mi, že se jí podobám víc než tátovi, s jejím dlouhým obličejem, vysokými lícními kostmi a laskavýma, úzkýma očima. Kaštanově hnědé nabarvené vlasy má pečlivě svázané dozadu. V posledních dnech k ní mám sice blíž než k tátovi, ale i tak mezi námi stojí určitý druh neproniknutelné zdi. Myslím, že ummu jsem zklamal už někdy dávno. Vím, že nejsem ideální syn, kterého si asi představovala, když opustila svůj život a emigrovala ze Soulu do Seattlu. Nikdy by to neřekla, ale já to slyším v odmlkách, kdy hledá slova v angličtině, protože v její rodné korejštině bych jim nerozuměl.

„Paní Campbellová mi řekla, že jste se s Cecelií rozešli,“ řekne jemně a překvapí mě změnou tématu. „Nevím, kvůli čemu jste se pohádali, ale ať už je to cokoli, jsem si jistá, že to dokážete vyřešit. Jste spolu už tak dlouho. Ona ti odpustí.“

Tak tohle musí být už jen třešnička na mém dortu: Jsi Ten Nejhorší Člověk Na Světě.

„Ne, ummo, *já* se rozešel s ní.“

Starostlivé vrásky na čele se jí vyhladí. „Ach.“

„Jo.“

„Proč? Myslela jsem, že ji miluješ.“

Miloval jsem ji. *Pořád* ji miluju. Cecelia se vždycky usmívá, i když je celý den v práci. S každým vychází a je tím nejcélevědomějším člověkem, jakého jsem kdy potkal. Její oči jsou krásnější než jakýkoli výhled, který Seattle nabízí, a její pihy jsou jako skoři-

cová posypka na latte pěně. Jasně, nebyli jsme dokonalí, ale měli jsme se hodně rádi. Vlastně jsme se nikdy ani nehádali. Většinou proto, že jsem dělal, co mi řekla, a říkal to, co chtěla slyšet, a to bylo... v pohodě. *Myslel jsem si*, že to bylo v pohodě. Všechno ostatní s ní bylo perfektní.

Včerejší večer – nebo pokud mám být upřímný, tak už moment, kdy nás vybrali, abychom spolu vedli nové Café Gong – se ukázal jako bod zlomu.

„Já nevím, ummo.“

„Ty nevíš?“

„Nevím.“

„Jak to, že ne?“ zastaví se. Má ten pohled, který nenávidím. Ten, Jsem Z Tebe Tak Zklamaná, Že To Ani Nedokážu Vyjádřit Anglicky, Tak Raději Neřeknu Vůbec Nic.

„Jdu do svého pokoje,“ zamumlám a proklouznu kolem ní. Neodpoví a já se tiše vytratím.

Můj pokoj je malý, ale zato s hromadou mých oblíbených knih a grafických románů naskládaných na každé volné ploše. Stěny pokrývají nejrůznější plakáty. Je to můj oblíbený úkryt. V jednom rohu místnosti mám nahrávací koutek: Stůl, notebook, mikrofon a webkameru nastavenou v dokonalém úhlu tak, že když sedím na židli a natáčím videa, nic nad krkem mi není vidět. Ani za nic neukážu na některém ze svých účtů obličej.

Převléknu se z lepkavého, kávou nasáklého oblečení, svalím se na židli a přimáčknu si kolena k hrudi. V tichu se mi hlavou nerušeně rozletí roj myšlenek a dojmů zahlcených pocitem viny.

Otevřu notebook a polovičatě odpovídám na komentáře k mému poslednímu videu na YouTube: „Padouch ze *Syna hříchu* má vážně nějaké dobré stránky.“ Nemůžu se cítit na hovno, když se moje jediná mozková buňka soustředí na něco jiného. Obvykle to

bývá můj fanouškovský účet nebo Cecelia, ale dnes večer mi bude muset stačit obhajování fiktivního antagonisty. Je to dostatečné rozptýlení, než uslyším ostýchavé zaklepání na dveře.

Do prdele, jdi pryč. „Dále.“

Můj mladší bratr Jace vejde dovnitř s talířem ovoce a miskou kimchi jjigae, které jsem předtím cítil.

„Umma mi řekla, abych ti to přinesl.“

O tom pochybuju, protože umma mi nosí jídlo, jen když se chce omluvit. Každý zdeformovaný kousek ovoce navíc jen potvrzuje, že to není od ní.

Vezmu si od něj jídlo a položím nádoby na stůl, abych mu mohl rozčuchat divoké hnědé vlasy. Potlačím úsměv, aby se necítil trapně. Je víc po tátovi, už teď je skoro stejně vysoký jako já, a to je mu teprve čtrnáct.

„Díky. Nejsi úplně k zahození,“ řeknu mu, když se svalí na mou neustlanou postel. „Tak kolik jsi toho slyšel?“

Jace se natáhne pro kousek jablka a strčí si ho do pusy. „Všechno. Dneska jsi to fakt posral, co?“

„Dávej si pozor na pusu, nebo ti to pak ujede i před tátou.“

„Nic z toho, co bych udělal, by ho nemohlo naštvat víc než teď ty.“ Ušklíbne se a ukáže tak svoje rovnátka. „Minimálně na příští dva týdny mám imunitu. Díky, Rivere.“

Jace má jako zářné dítě našich rodičů imunitu tak jako tak. Je nejlepší ve všech předmětech, hraje fotbal a mluví plynně korejsky. Naberu si trochu dušené směsi s rýží a nacpu si ji do pusy. Je to dobré. Uklidňující koření a jemné tofu ve mně okamžitě zkrátí lehký záchvěv podráždění. Vůbec Jaceovi nezazlívám, že ho preferuji. I já ho preferuju.

„Tak co budeš dělat?“ zeptá se Jace.

„Co myslíš? S ummou a tátou?“

„Myslím obecně. Víš jak, se životem. Vykašlal ses na svou středoškolskou lásku, příští rok se pravděpodobně nedostaneš na dobrou vysokou školu a dals výpověď v práci.“

„To, že spolu chodíme – *chodili* jsme na střední –, neznamená, že se musíme vzít. A vysokou vyřeším později. Co se týče práce... radši bych vyskočil z okna, než abych se vrátil do Gongu. Aspoň do *mého* Café Gong. A fakt si nedovedu představit, že by mi táta dovolil přestoupit na jinou pobočku.“

„Seš divnej. Takhle si budeš muset s tátou poradit každý den po škole.“

Sakra. Má pravdu. Jako nezaměstnaný nemám žádnou výmluvu, abych hned po škole nepřišel domů. To znamená dlouhodobé vystavení tátovu vzdychání a ummině zklamanému výrazu. Navíc jsem single, což znamená další hromadu volného času, která by se dala pochopit jako hromada volného času na přemýšlení o tom, jak jsem všechno majestátně, kompletně a neskutečně podělal. Nemám už ani školu, která by mě zaměstnávala, protože jsem neudělal SAT, takže se letos nemůžu hlásit na žádnou univerzitu. Tím pádem nemám ani žádný důvod, abych se staral o svoje známky nebo předměty nebo... *Ach bože.*

„Určitě ti teď přijde, že všechno stojí za hovno,“ řekne Jace a buď si nevšímá toho, jak jsem vyplašený, nebo to ignoruje. „Ale je docela hustý, žes měl koule na to s tím seknout.“ Převalí se a usměje se na mě. V tu chvíli na moment zapomenu, že on je ten o tři roky mladší. „Vím, žes nenáviděl tam pracovat, a taky jsi nikdy nevypadal nadšeně z toho, že bys měl sám rozjíždět novou pobočku. Takže to vypadá, že sis vlastně polepšil. Nevím, jestli bych to dokázal, kdybych byl sebou.“

Zamrkám a pak zamrkám ještě jednou, abych tím ochladil palčivé bodání za očima. „Kousneš mě, když se tě pokusím obejmout?“

Jace si vezme poslední kousek jablka, pak i talíř a nakonec vstane. „Jo. Radši půjdu, aby ses mohl v klidu přivádět k šílenství. Hodně štěstí.“

Zavře za sebou dveře. V kapse mi cinkne mobil. Ignoroval jsem ho celý den a teď mi už v kapse propaluje díru.

Neochotně ho vytáhnu a zkontroluju zprávy. Ta nejnovější je od Isabette.

Isabette :)

Rivere!!!!

Jsi v pořádku? Kdy jsi odešel?

Jorge a Rosalind říkali, že ses pohádal s jedním ze zákazníků

Vážně jsi dal výpověď?

Přestaň mě nutit, abych si o tebe dělala starosti, blbečku :(

Zavolej mi, až budeš moct

Prsty se mi vznášejí nad displejem, ale pak opustím konverzaci, aniž bych jí cokoli odpověděl. Než otevřu další nepřečtené zprávy, zarazím se. *Nechci to číst*. Nemůžu to ale odkládat donekonečna.

Cecelia <3

Ahoj

Můžeme si promluvit?

Promiň, že jsem včera křičela

Vím, že nejsi zamilovaný do někoho jiného. Nemůžeš být.

Nevím, proč bys to říkal

Nechápu, proč to děláš, ale jsem ochotná si tě vyslechnout

Uvidím tě zítra?

Její zprávy se mi čtou čím dál tím hůř. Až pak si uvědomím, že je to kvůli slzám. Odhodím brýle a protřu si horký obličej. Za zavřenýma očima však vidím včerejší Ceceliin usazený obličej až příliš živě.

Nesnáším hádky.

Dlužím jí přinejmenším nějakou odpověď, ale žádnou pro ni nemám. Pořád si totiž ještě nejsem úplně jistý, proč jsem se chtěl rozejít. Proto jsem jí taky lhal, že jsem se zamiloval do někoho jiného. Měla mě začít nenávidět a jednou provždy bychom to ukončili. Mělo to pro ni být jednodušší k pochopení než: *Promiň, já vlastně nevím proč. Jen to chci prostě ukončit.*

To je ten problém. Stejný jako včera večer. Problém, který se ještě zhoršil, když z nás udělali spolu-manažery. A pokud mám být upřímný, byl to problém celého našeho vztahu, ten otravný hlásek vzadu v mojí hlavě. Nikdy nevím, co říct, nikdy sakra nevím, co *chci* říct – tak prostě řeknu to, co si myslím, že chce slyšet.

Má pravdu. Jsem zasranej sráč.

Zazvoní mi telefon a přeruší můj sebelítostivý monolog zrovna ve chvíli, kdy to začíná být zajímavé. Na displeji se objeví tvář mého druhého nejlepšího kamaráda, Kaie Zhanga. Než hovor přijmu, zadívám se na jeho rozčuchané černé vlasy a úsměv říkající: Znam Každé Tvoje Trapné Tajemství A Kdykoli Ho Použiju Proti Tobě.

Odkášlu si. „Ahoj, co se děje?“

„Rivere, kamaráde,“ Kaiův radostný hlas rezonuje v reproduktoru, „říkal jsem si, že tě po dnešním ránu zkontroluju a zjistím, jak se držíš.“

Zamžourám na telefon. „Proč takhle mluvíš? Tak... podezřele.“

Kai zaskřehotá: „Co? Tohle je můj normální hlas.“

„Nech si ty kecy.“

„Dobře. Možná mi nějakej ptáček vyštěbetal, žes dnes v práci vysypal jedný holce za triko pytlík s kafem. A pak jsi dal výpověď.“

„Od kohos to slyšel? Od Isabette?“

„Ne, nejlepší kamarádka *mého* nejlepšího kamaráda je mým nepřitelem. Nebo je spíš něco jako švagrová, se kterou jsem se nikdy nepotkal, protože chodí na jinou školu. Ne, jak jsem říkal, byl to ptáček.“

Chytnu se za kořen nosu. „Ten tvůj ptáček ti to řekl správně.“

„Krucí. Dal bys mi vědět, kdyby ses hroutil nebo tak něco, že jo? Neuvidím tě někdy v následujících dnech ve třídě s piercingem v obočí a oholenou hlavou, že ne?“

„Nehroutím se, Kaii.“

„Já ti nevím. Teda chápu, proč jsi dal výpověď, a SAT jsou stresující pro každého, ale tys dal z ničeho nic kopačky Cecelii. Nechápej mě špatně, jsem rád, žeš to konečně udělal, byla pro tebe hroznou volbou – jako vlastně pro většinu populace obecně.“

Obvykle ho ignoruju, když mluví o tom, jak je podle něj Cecelia toxická. „Dal kopačky zní hrozně. Rozešli jsme se.“

„To zní, jako žeš jí dal kopačky a lhal o tom, proč jsi to udělal. Poznám to až moc dobře.“

„Dario ti nedal kopačky –“

„Jo dal. Dal mi kopačky, protože už mě měl dost a příští rok chce na své nóbl univerzitě spát s jinejma klukama.“

Tenhle rozhovor jsme za poslední měsíc vedli už několikrát. Stejně mám ale pocit, že ho musím uklidňovat, protože kdykoli se zmíníme o Dariovi, hlas mu pohasne a zeslábne. „Ty víš, že to takhle není, nebo aspoň ne doslova. Nechodíš s někým několik let, jen aby ses pak z čista jasna rozhodl, že už ho máš dost.“

„Jo? A co ty a Cecelia?“

„To bylo –“

„Jiný?“ zeptá se Kai sarkasticky. „Zníš jako Dario.“

Mám pocit jako by mi žaludek udělal kotrmelec. Možná má pravdu.

Kai si povzdechne. „Promiň, nechtěl jsem, aby se to otočilo na debatu o mně. Vážně jsi v pohodě?“

„Myslím, že už lituju toho, že jsem dnes dal výpověď.“

Pauza. „Ale vždyť Café Gong nenávidíš.“

„Ne tak docela, jen... nenávidím to, co se z toho stalo. Každopádně bez práce nebudu mít nic, co by mě rozptýlilo,“ řeknu. „Zničil jsem svůj vztah s Cece, rodiče se na mě nemůžou ani podívat a nedostanu se ani na vysokou. Je mi sedmnáct a mimo průměrně populárního fanouškovskýho kanálu nemám nic a – *wow*, když to řeknu nahlas, je to *ještě* depresivnější. Do prdele, nemůžu se ani poslouchat. Jak to, žeš ještě nezavěsil?“

„Jsem tvůj kamarád už tolik let, že mě tohle nemůže odstrašit. Kromě toho sleduju tvůj kanál a zažil jsem tě na dně, kámo, takže tohle není rozhodně to nejhorší,“ řekne Kai. „A buďme upřímní – skoro padesát tisíc odběratelů na YouTube je víc než ‚průměrný‘.“

„Díky,“ oduším sklesle. „To, že jsem tam skončil, je ale rozhodně na prvním místě v žebříčku Okamžiků, Kdy Jsem Ze Sebe Udělal Debila.“

Zabručí. „Jo, je to někde nahoře. Jestli se ale nechceš ukousat nudou, proč si rovnou nenajdeš novou práci?“

„Kdo mě zaměstná? Jediný, v čem jsem dobřej, je dělat kafe a mluvit o knížkách.“

„Děláš *to nejlepší* kafe a jsme v Seattlu. Poptej se v některý z milionu kaváren v okolí.“

Narovnám se na židli. V hrudním koši se mi usadí semínko naděje. Rozmačkám ho a zavrtím hlavou. „Nikde mě nezaměstnají, když jediný, co mám v životopise, je rodinný podnik, ze kterýho jsem právě odešel. Kromě toho pochybuju, že by mi rodiče napsali pochvalný doporučení, abych mohl jít pracovat ke konkurenci.“

„Znám jedno místo, kde by jim tvůj životopis byl ukradenej. A zrovna nabíraj.“

„Kde?“

„Ty víš kde.“

Zamrkám. Srazí mě to jako blesk z čistého nebe. „Nebudu se o práci ucházet tam, kde pracuješ ty, Kaii.“

„Proč ne?“ zakňourá. „Průserdíra je super místo! Nebylo by skvělý pracovat v korejský kavárně se svým nejlepším kámošem?“

„Místo, kterému jsi dal přezdívku ‚Průserdíra‘, nebude zrovna to, kde bych chtěl pracovat. Navíc jsem o tvých kolezích slyšel tolik hororovejch historek, že se radši budu držet dál. Proč si myslíš, že jsem tě v práci nikdy nepřišel navštívit?“

Podivně ztichne. „Moji kolegové nejsou až *tak* špatní. Kromě Daria, ale s jeho úrovní kreténství už jsi seznámenej. No tak, uvažuj. Máš dvě možnosti: Buď zůstaneš doma, nešťastnej, bez práce a sám, nebo můžeš pracovat v roztomilý kavárně se svým nehorázně přitažlivým nejlepším kámošem. Co z toho je lepší?“

Zakloním se a zadívám se na hrbolatý strop. *Sakra, ten dokáže být ale přesvědčivej, když chce.* Má ale pravdu. Mám jen omezené možnosti. Pochybuj, že bych našel jinou kavárnu, kde bych mohl pracovat, a která by zároveň nebyla další korporátní příšerností. Zároveň mi z myšlenky, že bych nedělal vůbec nic, naskakuje husí kůže.

S povzdechem se usměju a řeknu: „Mohl bys mi zařídit pohovor u vašeho manažera?“

„Můžeš tam zajít hned zítra po škole.“

„Děkuju. Vážně. Jak se to místo vlastně jmenuje? Nejsem si jistej, jestli jsi mi to vůbec někdy řekl.“

„Nemyslí na práci, když mi za to nikdo neplatí,“ řekne Kai. „Jmenuje se to Bingsu pro dva. Je docela blízko vaší nové pobočky.“

Něco mě zasvrbí vzadu v hlavě. „Hm, zní to nějak povědomě.“

„To nevím proč, není to nijak populární místo. Hlavu vzhůru, Rivere, nebudeš toho litovat.“

To je sice pravda, ale jen proto, že pro moje tělo je už fyzicky nemožné litovat ještě něčeho dalšího.

3. NEJNEŠTĚJŠÍ ZAZNAMENANÝ POHOVOR V DĚJINÁCH LIDSTVA

Zabiju Kaie.

Ne doopravdy. Možná. Zvažuju to.

Kai :P

Sorry, kámo! V centru otevřeli nový obchod s látkami. Hledal jsem tam nějaké věci na svoje návrhy a zapomněl na čas. Musíš na ten pohovor beze mě

Určitě je tam rozsekáš, já ti věřím!!!!!!

Pošlu ti adresu Bingsu pro dva. Hodně štěstí

Zavrtím hlavou, strčím si telefon do kapsy a vyskočím z autobusu na rohu ulice, kterou mi Kai poslal. Měl pravdu, *je* to blízko Gongu. Podle navigace jen o pár set metrů dál, schované v uličce. Znovu mám takový divný pocit někde vzadu v hlavě. Opravdu mi to tady přijde nějak povědomé, ale zároveň vím, že jsem tu nikdy nebyl.

Zahnu na rohu Šesté avenue a nakouknu do mezery mezi dvěma budovami. Opatrně se vydám pochybnou, zatuchlou uličkou. V žádném případě ta kavárna nemůže být tady. Díky horkému, nasládlému smradu linoucím se z popelnic je tohle místo nevhodné k lidskému životu.

Avšak tam, zastrčená v boční stěně budovy nalevo, je skutečně výloha s tabulí s nabídkou BOGO nápojů. Na ponuré ceduli nade dveřmi je nápis „Bingsu pro dva“.

V tu chvíli mi dojde, proč mi ten název přišel tak povědomý. Málem se mi podlomí kolena a já se zhroutím do louže popelnicových štáv.

S Cece jsme se snažili, aby zkrachovali.

Když z nás táta udělal spolu-manažery, nechal nás, abychom se otevření nové pobočky ujali kompletně. To znamenalo projet čísla, najmout nové lidi, naplánovat prodej, objednat zásoby a všechno ostatní. Říkal tomu „budování životopisu“, což je jen divný způsob pro označení „dětské práce“. Cece se ale všeho ujala a já jsem ji s radostí nechal. Je v tomhle dobrá, děsivě dobrá, což vzhledem k tomu, že se chce dostat na obchodní program na UPenn, dává smysl. Mně nechala jen jeden úkol: Najít místo.

„Ach bože,“ zamumlám si pro sebe a pro krysy. To *já* se snažil, aby zkrachovali. Prostory o dvě ulice dál jsem vybral mimo jiné proto, že mi jedno rychlé vyhledávání na Googlu ukázalo, že jedinou konkurencí v okolí je Bingsu pro dva: Malá rodinná korejská kavárna s méně než dvouhvězdičkovým hodnocením. Upřímně řečeno, *nebyli* pro nás žádnou konkurencí.

Když si vzpomenu, jak jsme se o tom s Cece bavili, stáhne se mi krk. Byla na mě tak hrdá. Nezadařilo se mi zrovna často, aby na mě byla takhle hrdá.

„*Určitě se neudrží déle než rok,*“ řekl jsem. „*Maximálně půl roku, pokud vedle nich otevřeme my. Je to perfektní.*“

„Ne, ne, ne,“ zamumlám a přešlapuju před vchodem. Nemůžu uvěřit, že můj nejlepší kamarád pracuje tady, v podniku, o kterém jsem *věděl*, že bude trpět, pokud s Cece poblíž otevřeme Café Gong – a to jsme taky udělali.

Otočím se a udělám dva kroky ulicí směrem od kavárny, ale pak se zastavím. V hlavě mi zní Kaiova slova: Máš dvě možnosti: Buď zůsta-neš doma, nešťastnej, bez práce a sám, nebo můžeš pracovat v rozto-milé kavárně se svým nehorázně přitažlivým nejlepším kámošem.

Do prdele. Ta první možnost nezní dobře ani teď.

Chvilku tam stojím a snažím se uhladit si košili a kalhoty, které mi jsou už krátké. *To zvládneš, Rivere. Je to jen pohovor v kavárně, kterou jsi chtěl nechat zkrachovat. Tohle jim raději neříkej.*

Proklouznu dovnitř a zvonek nade dveřmi zacinká. Nikdo tam není – dokonce ani žádný zaměstnanec.

„Haló?“ zavolám.

Vůně espressa jen stěží zakrývá vlhký smrad dezinfekce a pach deštěm zvlněného dřeva. V rohu u zašlé pohovky je postavená na-půl blikající cedula s nápisem JDEM JÍST! jejíž fungující světlýlka už hlásají jen MÍST! Cihlové stěny a špatné osvětlení působí spíš špinavě než útulně. Celkově by se to k Seattlu hodilo, ale v kombi-naci s poškrábanou dubovou podlahou a neladícím nábytkem to tu vypadá spíš jako v něčem sklepe než jako v podniku, který by mohl projít hygienickou inspekcí.

Přistoupím k pultu a hledám za ním známky života. Kolem netknutého pečiva ve skleněné vitríně bzučí moucha.

Konečně něco zašustí v zadní místnosti. Z kuchyně se vykloní žena, rukou přidržuje květinový závěs.

„Dobrý den –“ začnu.

„Můžu vám nějak pomoci?“ zamumlá tichým hlasem.

„Já jsem River. Přišel jsem na pohovor.“

Zamrká na mě. „Jakej pohovor?“

... Eh?

„Ehm, Kai – Kai Zhang tady pracuje – je to můj nejlepší kama-rád. Včera mi řekl, že nabíráte lidi, prý mi domluvil pohovor?“

Žena se na mě stále mračí, ale přistoupí k pultu. Uvědomím si, že je to spíš dívka než žena. Musí být jen o pár let starší než já. Možná kolem dvaceti. Je skoro stejně vysoká, má ostré lícni kosti, černé vlasy po bradu a modré oční linky, které vynikají díky podezíravému pohledu, který mi věnuje.

„Kai mi o žádném pohovoru nic neříkal. A noví lidi *nenabíráme*. Ten malej posera se určitě jen snaží vyšťípat Daria.“ Poslední větu si zamumlá téměř pro sebe.

Dobře, беру to zpátky. Doopravdy Kaie zabiju.

Než se mi podaří dát dohromady aspoň částečně smysluplnou odpověď, holka zaklepe nehty o pult. „To nedorozumění mě mrzí. Nechceš si něco dát, než půjdeš?“

Možná bych ji zvládl přesvědčit, aby mi tu práci dala? Bože, jen to ne, mám asi tolik šarmu jako prázdná plechovka. Tohle je moje klasické štěstí. Nenabírají nové zaměstnance a můj stupidní nejlepší kamarád mi to zapomněl oznámit.

„No, spíš asi ne,“ řeknu, „ale opravdu bych tady rád pracoval, mám zkušenosti s –“

„Ne,“ přeruší mě mávnutím ruky. „Vyprovodit se snad zvládneš sám.“ Pak se ke mně a mojí puse otevřené dokořán otočí zády.

„Byl bych dobrej zaměstnanec,“ žadoním a jdu za ní kolem vitriny s pečivem. „Prosím. Já tu práci potřebuju.“

S povzdechem se zastaví u výdejního pultu naproti mně. Je tak blízko, že dokážu přečíst její jmenovku: 조하늘. Haneul Cho. Díky bohu, že umím korejsky aspoň číst, když už jsou všechny moje snahy o konverzaci horší než žvatlání pětiletého dítěte. Haneul mi zpod své dokonale rovné ofiny věnuje unavený pohled. „Podívej se na tohle místo. Vidiš tu nějaký zákazníky? Máme sotva takovou tržbu, abychom si udrželi personál, kterež už máme. Zvláště v poslední době. V Seattlu je spousta jinejch kaváren, kde můžeš praco-

vat. Třeba v Café Gong. To je nová kavárna na konci bloku. Určitě nabírají.“

Ucuknu. Ano, jsem si jistý, že *tam* nabírají, vzhledem k tomu, že jsem zrovna dal výpověď a mají volné místo spolu-manažera.

„Prosím. Udělám cokoli,“ pronesu mnohem tišším a ubožejším hlasem, než jsem měl v plánu.

Můj výraz ztraceného štěněte musí konečně zapůsobit, protože Haneulin ledový pohled se o stupeň nebo dva ohřeje.

„Ach jo, dobře. Uděláme pohovor.“

Ožiju. „Vážně?“

„Jo. Řekni mi něco o sobě.“

Dopadnu na jednu z barových stoliček a ze rtů mi vyklouzne výmluvné: „Uhhhhh.“

„Tak, jmenuju se River Langston-Lee. Jsem ve čtvrtáku na střední škole Summit Sierra a příští rok budu studovat obchod na – dobře.“

Prsty přejíždím otlučený okraj pultu, abych se vyhnul Haneuliným očím. „Příští rok jsem chtěl studovat obchod na Washingtonské univerzitě, přesně jako můj táta, ale to se nestane, protože jsem propadl u SAT. Teda, odešel jsem v průběhu testu, takže jsem vlastně propadl. Omlouvám se, měl bych spíš mluvit o svých pracovních zkušenostech. Až do včerejška jsem dělal manažera v jiný kavárně. Jo, odešel jsem od zkoušek, přišel na svoji směnu, musel jsem si poradit s velice *zábavným* zákazníkem a v tu chvíli jsem se rozhodl, že už toho mám prostě dost. Jen mě mrzí, že jsem si to víc nenaplánoval. Každý přece sní o tom, jak pošle svoje spolupracovníky do háje a pak to tam při odchodu podpálí, ne? Nic jsem ale nepodpálil, nejsem – nejsem pyroman nebo nějaký jinej maniak. S tím si nemusíte dělat starosti. S otevřeným ohněm mi můžete věřit. Chci říct –“

Zabořím svůj rozpalený obličej do třesoucích se rukou. Tak přece na mě ty poslední dva dny dolehly. Co jsem to provedl?

Gratuluju, Rivere, zrovna jsi dalšímu člověku dokázal, jaký jsi neskutečný průserář. A netrvalo to ani pět minut. Docela působivé.

Narovnám se, usměju se na Haneul a doufám, že si nevšimne, jak mám za brýlemi zarudlé oči.

„Tak, nějaký otázky?“ zeptám se.

Haneul dvakrát zamrká. „Spoustu, ale žádná nesouvisí s pohovorem.“

Zvonek nad vchodovými dveřmi zacinká.

„Sorry, že jdu pozdě! Nechtělo se mi přijít.“

„Zmlkni, Kaii, tenhle vtip se omrzel už tak dva roky zpátky.“

Škubnu sebou. Se skateboardem pod hubenou paží, v maskáčových cargo kalhotách a oversize tričku, které si sám navrhl, vejde do kavárny Kai. Můj dřívější plán zabít ho, hned jak ho uvidím, je ale narušen kvůli hezké holce v černém, která jde vedle něj. Neonově zelené vlasy a střapatá ofina jsou jasným ukazatelem. Když pak zvedne hlavu, není už žádných pochyb o tom, kdo to je.

Její černě namalované rty se šokovaně otevrou. „Do prdele, to jsi ty. Co tady děláš?“

Otočím se k Haneul. „Ona tady pracuje?“

„Neignoruj mě!“ vyjede na mě Neonka. Ignoruju ji.

„To je Sarang, moje sestra,“ řekne Haneul. „A ano, bohužel tady pracuje.“

Její jméno mě zarazí. 사랑 je korejský výraz pro lásku, což je legrační, protože ona sama vypadá, jako by v životě nikdy nic nemilovala. „Super, super,“ řeknu a přikývnu. „Díky za příležitost, ale o tu práci už nemám zájem.“

Kai mě na cestě ke dveřím zastaví svým skateboardem jako štítem. „Zpomal. Ty znáš Sarang?“

„Neděj ze sebe vola. Ona je ta Holka S Kávou Za Trikem,“ zasýčím.